

SALLY
THORNE

**Liefde op
het tweede
gezicht**

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Sally Thorne
Oorspronkelijke titel: *Second First Impressions*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Margo Togni
Omslagbeeld: © Adobe Stock
Foto auteur: © Katie Saarikko
Zetwerk: Zetspiegel B.V., Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1066 3
ISBN 978 94 027 6624 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juni 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Een van de 'voordelen' van op kantoor werken bij zorgresidentie Providence is dat ik commentaar krijg op elk aspect van mijn levensstijl en uiterlijk, of ik dat nu wil of niet. (Ik wil dat niet.) De drie vragen die bewoners altijd aan me stellen, zijn:

- Hoe oud ben je? (Vijfentwintig)
- Heb je een vriendje? (Nee)
- Waarom niet? (Diverse redenen, die ze allemaal niet overtuigend vinden)

'Er is meer in het leven dan een vriendje hebben,' zei ik een keer tegen Mrs Whittaker, toen ik gearmd met haar over het natgeregende pad naar haar voordeur liep. 'Ik doe precies wat ik wil, namelijk jullie helpen.'

'Dat is waar, lieve Ruthie. Je doet je werk ook goed,' reageerde ze. 'Maar vriendjes zijn wel een erg leuk onderdeel van het leven. Ik heb er wel eens drie tegelijk gehad.' Ze schuifelde naar binnen, haar wandelstok tikkend op de tegels. Net toen ik dacht dat ik het niet goed gehoord had, zei ze over haar schouder: 'Ze kenden elkaar, dus het was niet ongemakkelijk. Man o man, doodvermoeiend was het. Je bent knapper dan ik toen, waarom probeer je dat niet eens?'

Ik bleef op de drempel staan met allerlei vragen in mijn hoofd, met name de vraag: hoe dan?

Waarschijnlijk zou Mrs Whittaker nog eerder een man versieren dan ik, en zij is zevenentachtig. Ik moet vaak aan dat gesprek terugdenken.

Zolang mijn baas Sylvia op cruisevakantie is, mag ik haar bureau gebruiken, waar je een beter uitzicht hebt. Terwijl ik de onderhoudsdienst mail, word ik, zoals elke middag rond drie uur, overspoeld door een golf van melancholie. Ik zorg dat ik precies voor dat moment een yoghurtje heb. Achter mijn bureau zit uitzendkracht Melanie Sasaki. Het concept zelfbeheersing is aan haar niet besteed, en ze heeft haar lunch om halfelf 's ochtends al op. Ik hoor haar maag rommelen als ik mijn yoghurtje opentrek.

Wanhopig doorbreekt ze de stilte. 'Ik heb over jou zitten nadenken, Ruthie.'

Ik wou dat ze dat niet deed. 'Ik maak even dit mailtje af, dan kunnen we daarna praten.'

Ik weet hoe streng dat klinkt, maar als ik de komende twee maanden als plaatsvervangend officemanager wil overleven, moet ik het hier zo stil mogelijk zien te houden. Als Sylvia er is, zeg ik nooit iets tegen haar als ze aan het typen is. Of met haar muis aan het klikken. Of als zij niet eerst iets tegen mij zegt.

Echt, ik ben in geen jaren zo ontspannen geweest.

Maar Melanie zou zelfs onder algehele narcose nog doorpraten. 'Laten we een datingprofiel voor je aanmaken.'

Ik verbreek mijn eigen stilte. 'Hoe weet je dat ik er geen heb?' Ze plaagt me, ik weet het zeker. De bewoners van Providence zijn over het algemeen genadeloos eerlijk tegen me. Maar het is altijd goedbedoeld.

Ze zegt: 'Je hebt niet eens een Instagramaccount, dus je bent niet echt iemand die zichzelf graag laat zien. Of zit ik ernaast?'

Nee, ze zit er niet naast. 'Ik wil eerst dit even afmaken, Mel.' Ik trek het stilteschild weer op.

Mijn verzoek aan de onderhoudsdienst verander ik van: *waar blijven jullie in vredesnaam* in het diplomatiekere: *naar aanleiding van mijn vorige mail*. Ik kan niet alles via YouTube leren.

Nadat ik de e-mail heb verstuurd, vind ik in mijn persoonlijke map een Word-document met de titel *RUTHIE-PROFIEL*. Volgens de bestandsgeschiedenis is het niet meer geopend sinds ik het vorig jaar op een eenzaam moment heb aangemaakt, toen online daten me ongeveer een halve minuut lang een goed idee leek. Misschien is het niet eens zo slecht? Een werkbaar concept voor een datingprofiel om de ware Jakob mee te vinden? Als Melanie niet zo naar me zat te kijken, zou ik het met mijn handen voor mijn ogen lezen.

Kan ik je meenemen naar mijn vrome ouders?

Ik ben een zeer oude ziel (24, bijna 124). Ik heb pas één penis met eigen ogen gezien (eventjes) en was niet voldoende onder de indruk om op zoek te gaan naar een volgende (zou ik waarschijnlijk wel moeten doen). Ik zoek een geduldige, veilige, knuffelgrage zielsverwant die het me zegt wanneer ik mijn vest scheef heb dichtgeknoopt. Ik werk in een seniorencomplex. Als dit zo doorgaat, woon ik hier straks ook.

Oké, dus het enige wat ik hoof aan te passen is dat ik nu vijftwintig/honderdvijftwintig ben.

Ongeduldig vraagt Melanie: 'Ben je al klaar?'

Ik wis het belastende bewijsmateriaal en vraag: 'Hoe gaat het met dat nieuwe bewonersprofiel dat je voor me in het systeem zou zetten?'

Melanie perst haar lippen op elkaar. Spelbreker, zie je haar denken. 'Ik snap niet waarom je niet van mijn ware talent gebruik wil maken. Het talent dat ik niet op mijn cv kan zetten.' Ze zwijgt even voor het dramatische effect. 'Mensen naar de zevende hemel brengen. Als je ook maar enig idee had van wie je hier tegenover je had zitten, zou je die kans met beide handen aangrijpen.'

Als iemand zó zeker is van zichzelf, wordt het wel een heel verleidelijk aanbod. 'Je hebt anders best veel op je cv staan.'

Melanie rekt zich uit. 'Uitzendwerk is net als daten. Ik date met allerlei baantjes tot ik de perfecte match vind. En dat doe ik ook met mannen. Geef eens snel antwoord op de volgende vraag, zonder na te denken: ben je klaar om verliefd te worden?'

'Ja.' Ik ben niet sterk genoeg om het woord binnen te houden, en het is vernederend met hoeveel kracht ik het antwoord uitspreek.

Elke avond loop ik tijdens mijn controleronde naar de westelijke kant van Providence om te controleren of de roldeur voor de afvalcontainer op slot zit. Ik weet dat niemand afval wil stelen. Ik leun tegen de afrastering en kijk naar de lichten van de stad onder me. Mijn hart doet zeer als kiespijn als ik bedenk dat mijn knuffelgrage soulmate misschien onder die ene straatlantaarn te vinden is, maar dat ik te bang ben om hem te gaan zoeken. Als ik niet snel wat aan die pijn doe, moet mijn hart misschien wel als een rotte kies getrokken worden.

Elke avond als ik het hangslot controleer, kijk ik naar de lichtjes en bied ik hem opnieuw mijn excuses aan.

Melanie kijkt me met zo'n intens meelevende blik aan, dat ik me haast om te verdoezelen hoeveel dat woordje 'ja' betekent. 'Ik bedoel, iedereen hoopt op -'

'Het is goed, het is goed,' herhaalt ze, tot mijn pogingen om mijn gezicht te redden, wegsterven. 'Maak je geen zorgen. Ik ga je helpen.'

In de drie weken dat ze hier is, heeft ze minstens met vier mannen een date gehad, allemaal in een tapasbar die ze de Thunderdome noemt. Vóór elke date doet ze een absurd lange zwarte paardenstaart-haarextensie in, die ik dan van alle kanten moet controleren. Ze laat ook de gegevens van elke date achter, 'voor het geval ik vermoord word'. Ze vertrouwt me kennelijk voldoende om bij de politie te getuigen. Ik weet niet zo goed of ik me nu vereerd moet voelen.

Ik kijk nog eens op de kalender. Ze is hier echt pas drie weken.

Misschien moet ik de kans grijpen om deze doorgewinterde professional te raadplegen. Ze is een soort elektriciën voor mijn liefdesleven. ‘Wat staat er op jouw datingprofiel?’

Melanie heeft altijd haar telefoon vast. Ze kan de app openen zonder te kijken. ‘Op de mijne staat: “Veeleisende half-Japanse prinses van tweeëntwintig die weet wat ze wil. Neem me mee op avontuur. Geen weirdo’s, kleine piemels, arme sloebers of lelijke hoofden”.’

Ik kan niet met zekerheid zeggen of een van die dingen voor mij een no-go zou zijn. ‘Wat als je soulmate een van die dingen is? Een arme weirdo, of...’ Ik kijk naar de banaan en de lippenbalsem op mijn bureau. De wereld zit vol variabelen. Mijn nek wordt klam onder mijn paardenstaart.

Melanie schudt haar hoofd. ‘Dat is hij niet. Geloof je in soulmates? Dat woord zou ik niet gebruiken.’ Ze kijkt me aan alsof ze een schattig poesje ziet. ‘Jij stiekeme romantische dromer.’

‘Je hoeft me niet te helpen, ik verzin zelf wel iets.’ Ik probeer terug te krabbelen, maar het is al te laat; ze heeft de zaak al op zich genomen.

Melanie slaat een nieuwe bladzijde om van haar schrijfblok met glitters erop. ‘Naam: heb je liever Ruth of Ruthie Midona?’

‘Ruthie is goed.’ Daar rijmt minder op. Op school werd ik door de leraren gebruikt als black box wanneer ze het lokaal uit gingen en in een complete chaos terugkwamen; dus was mijn bijnaam *Truthful Ruth*. Ik was het brave, gelovige meisje met de tweedehands schoenen; mijn klasgenootjes hadden pony’s en jetski’s.

Melanie is ook afgeleid. ‘O, ik krijg een berichtje. Die geef ik een vier. Kijk, een piemel.’ Ze laat me het scherm zien: het is inderdaad een piemel. Ik heb een banaan of lippenbalsem nodig om te vergelijken. Met een scheve grijns stuurt ze een reactie. ‘Ik antwoord altijd met een foto van een zebrapiemel. Voor de verhoudingen.’ Die laat ze me ook zien.

Welke mensenpiemel zou ze een tien geven? Het begint me te da-

gen dat dit op een rechtszaak kan uitdraaien. Piemels op de werkvloer: Sylvia zou ziedend zijn. ‘We moeten weer aan de slag. Ik heb echt geen tijd om te daten.’ Ik berg wat papieren op onder de S van ‘Saai’.

‘Je hebt heus wel tijd. Hoe kan het dat je hier al zestien jaar werkt?’

‘Hoe oud denk je dat ik ben?’ Ik zie haar blik naar mijn kleding glijden. ‘Mel, ik werk hier zes jaar. Niet zestien.’

‘Mijn contract loopt tot kerstmis en dat vind ik al een eeuwigheid,’ jammert ze.

Het enige antwoord dat ik kan bedenken is: ‘Ik heb nog een yoghurtje over als je wil.’

‘God, ja, graag.’

We vinden de kracht om door te gaan.

‘Ik ben vijftientig,’ zeg ik, vreemd genoeg enigszins gegeneerd.

‘Vijftientig,’ zegt ze op verwonderde toon, terwijl ze het noteert. ‘Maar drie jaar ouder dan ik, hoe is het mogelijk?’ Ze realiseert zich hoe dat klinkt en zegt er snel achteraan: ‘Je hebt wel een geweldige huid. Maar je bent al zo volwassen, dat je deze toko runt. Dat bedoel ik alleen maar.’

In lijn met haar eigen profiel zeg ik: ‘Weinig eisende provinciaal van vijftientig die niet weet wat ze wil.’

Ze snuift geamuseerd en tikt met haar pen op het bureau. Met haar donkere ogen neemt ze me onderzoekend op. ‘Hoe weet je dat je niet veeleisend bent?’

‘Kijk naar me.’

‘Het gaat niet alleen om het uiterlijk,’ zegt Melanie barmhartig. Ik zie er niet slecht uit, maar ik ben niet heel erg knap. ‘Wil je dat een man steeds achter je aan zit? Je de hele tijd berichtjes stuurt, je overal mee naartoe neemt, je cadeautjes geeft? Wil je dat hij obsessief met je bezig is, of wil je iemand die jou de ruimte geeft?’ Ze bedenkt ineens iets. ‘O, oeps. Als je niet op mannen valt, is dat ook goed, hè.’

‘Ik weet het niet zo goed.’ Ik zie haar met haar ogen knipperen en

verduidelijk: 'Ik val op mannen. Maar ik weet niet of ik wil dat hij achter me aan zit.' (Dat is gelogen. Het lijkt me heerlijk.) (Denk ik.)

'Hoe was je laatste vriendje?'

'Hij was...' Ik kan niets anders bedenken dan 'zeer gelovig'. Ik maak een bidgebaar met mijn handen en hoop dat dat voldoende is. 'Lang geleden.'

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Hoelang precies?'

Ik kan die vraag niet beantwoorden zonder mezelf bloot te stellen aan een compleet kruisverhoor. 'Behoorlijk lang geleden.'

Als dit een tienerfilm was, zouden er nu de volgende scènes vertoond worden: ik, schuifelend in een galajurk met een Vrome Jongeman, die daadwerkelijk Adam heet. Vervolgens wij tweeën in een eenpersoonsbed, gedeeltelijk ontkleed. Adam ligt van me af gedraaid, zijn schouders schokken van het snikken. Erger dan dit kan de herinnering niet worden, zou je denken, maar wat als ik je vertelde dat...

- Mijn vader dominee is?
- Adam de volgende ochtend bij mijn vader te rade ging?
- Over de zonde die hij met mij begaan had?
- Echt waar.

Dit kwam mijn moeder weer ter ore, die mij vervolgens vertelde dat mijn vader 'diep teleurgesteld' was in mijn 'keuzes'. Kennelijk was hij zó teleurgesteld, dat we sindsdien geen normaal gesprek meer hebben gehad, en ik nooit meer een verkeerde keuze heb gemaakt.

'Zin om weer te gaan daten.' schrijft Melanie op. 'Ik heb alle datingprofielen van mijn vriendinnen geschreven, en ook voor mijn oudste zus Genevieve. Ik krijg als bruidsmisje een pistachekleurige jurk. Dat is mijn bedankje.'

Een verloofde zus? Dat is pas een goede referentie. Maar dit voelt als het begin van een of andere tienerfilm, en ik ben niet van plan om

daarin te figureren. ‘Ik wil niet dat je iets plaatst zonder mijn toestemming.’

‘Doe ik niet.’ Ze kijkt zo verbaasd over mijn wantrouwen dat ik me schaam. ‘We maken een rooster met huiswerk dat heel gemakkelijk begint, totdat je je in de Thunderdome door een sexy kerel in je hals laat zoenen. We gaan niet gewoon voor de eerste de beste. Tegen de tijd dat ik hier vertrek, heb je iemand.’

Ik kijk haar met open mond aan. ‘Dat is letterlijk onmogelijk.’

‘Niet als je de Melanie Sasaki-methode volgt.’ Ze schrijft het woord op en onderstreept het meerdere malen. ‘De Sasaki-methode. Klinkt goed. Als een zelfhulpboek. Of als een Netflixserie.’ Binnen tien seconden heeft ze in haar hoofd de rechten al verkocht.

Ze is niet de enige die op de zaken vooruitloopt; ik blijf hangen bij het beeld van de sexy man die me in mijn hals zoent. Tegen de tijd dat ze haar taak heeft volbracht en vertrokken is, zit ik op de bank naar de kerstspecial van mijn favoriete tv-serie te kijken met iemand die me wil zoenen. Is het echt onmogelijk?

‘Wil je het proberen? De Sasaki-methode?’ vraagt Melanie met een brede grijns. ‘Het wordt geweldig.’

Ik ben een er-een-nachtje-over-slapen-type. ‘Mag ik er nog even over nadenken?’

‘Ik wil vrijdag eind van de middag een antwoord.’ Vandaag is het maandag.

Ze gaat voor haar computer zitten en begint te typen. Net als ik denk dat er een wonder is gebeurd – ze is aan het werk – klinkt er een belletje op mijn computer met een vergaderverzoek voor vrijdagmiddag vijf uur. Onderwerp? De Sasaki-methode, natuurlijk. Ik klik op accepteren, en opeens is het gesprek niet afgelopen, maar slechts verplaatst.

Hoofdstuk 2

Na onze yoghurtjes begint Melanie aan het nieuwe bewonersprofiel in het systeem, maar nu ze echt aan het werk is, had ik stiekem best nog even door willen kletsen. Het is een prachtige middag. Door de openstaande deur van het kantoor zie ik het keurige pad dat naar de woningen van de bewoners leidt. Perfect gesnoeide heggen, frissgroen gras en een streep blauwe lucht. ‘Leuk uitzicht hier vanaf Sylvia’s stoel.’

Melanie typt verder en zegt: ‘Zit je op haar baan te azen?’

Ik knik. ‘Als er niets rampzaligs gebeurt, zegt ze dat ze met pensioen kan gaan.’ Ik denk dat ze daarmee bedoelt dat ze met pensioen gaat voordat er grote veranderingen komen.

Anderhalf jaar geleden heeft de Prescott Development Corporation (PDC) Providence overgenomen. PDC heeft de reputatie zijn aankopen een glamoureuze herbestemming te geven. Zou Providence een wellnesscentrum worden? Een boetiekhotel? De set voor een realityprogramma? Een tijd lang gebeurde er niets. Er kwam geen bezoek, geen telefoontje, geen bulldozer, maar uiteindelijk werd er een decreet uitgevaardigd, op briefpapier van PDC:

Alle huurovereenkomsten krijgen als einddatum 31 december volgend jaar.

‘Maakt niet uit,’ zei Mrs Whittaker (die van de legendarische drie vriendjes) toen ik langskwam met het papierwerk voor de huurwijziging. ‘Tegen die tijd ben ik toch al dood. Heb je een pen?’ De bewoners reageerden ofwel met opgewekte achteloosheid, ofwel met roddels over samenzweringstheorieën. Hun familieleden belden met gestreste vragen waar we nog steeds geen antwoord op hebben. Met Kerstmis volgend jaar staan we hier misschien dozen in te pakken.

We proberen PDC voortdurend te overtuigen van hun fantastische investering door hen regelmatig te verblijden met financiële rapportages en leuke krantenknipsels over onze bijdragen aan de gemeenschap. Maar de grote baas heeft het te druk om onze uitstekende prestaties en foutloze balletuitvoeringen op te merken. We worden over het hoofd gezien. Wat ik niet erg vind.

Melanie richt haar hoofd op. ‘Ik hoor een scootmobiel. Jij bent aan de beurt.’

‘Een van je taken is de bewoners helpen. Waarschijnlijk is dat je belangrijkste taak.’

‘Ze zijn allemaal zo oud, met zo’n doorschijnende huid. Daar kan ik niet tegen.’ Melanie staat op en loopt met de telefoon in haar hand naar het toilet. Ik loop naar buiten om een soort drive-in-dienstverlening te creëren.

Een scherpe stem roept: ‘Je zou denken dat voor het bedrag dat wij betalen ze wel iets aan die schildpadden zouden doen.’ De gezusters Parloni komen heuvelafwaarts op me afgereden. Voorop rijdt de oudste zus, Renata. Ze is net eenennegentig geworden. Ik had een verjaardagskaart in haar brievenbus gestopt en kreeg hem in stukjes gescheurd terug. Het geeft niet; ik wist wel dat ze dat zou doen.

‘Doe nou voorzichtig, ze zijn bedreigd,’ zegt Agatha, ofwel Aggie. Ze is pas negenentachtig, en ze heeft gelijk: het is een bedreigde diersoort en ze zitten overal. Providence heeft de hoogste concentratie goudschildpadden op aarde.

Ze zwenken met hun scootmobiel om de traag bewegende bulten op het pad heen, en mijn hart bonkt in mijn keel.

Renata blaft terug: 'Ik ben degene die bedreigd wordt. Laat ze maar haarkammen van die schilden maken.' Vlak voor me remmen ze af. Britney Spears schalt uit een draagbare radio in het mandje voorop Aggies scootmobiel.

Renata was vroeger eindredacteur van modeblad *Hot Or Not*. Ze draagt merken waar je zelfs nog nooit van hebt gehoord. Op YouTube staat een filmpje van een modeshow uit 1991 waarin ze Karl Lagerfeld uitmaakt voor 'boerenpummel'. Hij maakt haar in het Frans uit voor nog iets veel ergers, maar zij beschouwt het als een triomf omdat hij 'geen creatief antwoord' had.

Het tijdschrift bestaat niet meer, maar Renata is bepaald niet met pensioen. Ze hangt vol merklabeis.

Haar zus Aggie Parlioni is mijn stijlicoon. Grijs pak, witte blouse en zwarte instappers. Haar dunne witte haar is kortgeknipt en ze is elegant, netjes en redelijk. Ik kan het geweldig goed met haar vinden. Aggie is een rustige vrouw, maar ze is luidruchtig vanwege haar radio. De lokale zender heeft een prijsvraag: als je raadt welk liedje ze op één dag twee keer draaien, win je tienduizend dollar. Aggie heeft het geld niet nodig, noch een van de vele andere prijzen die ze altijd probeert te winnen. Ze is verslaafd aan het spannende gevoel tussen het meedoen aan een prijsvraag en de uitslag.

Op luide toon vraag ik: 'Heeft u al iets gewonnen?'

Aggie zet de radio een ietsiepietsie zachter en steekt me een paar gefrankeerde enveloppen toe, die met de post van vanmiddag mee moeten. Het zijn vast inzendingen voor prijsvragen als: *Maak een slagzin van maximaal vijftwintig woorden. Spaar tien coupons. Maak kans op dit jacht door er een naam voor te verzinnen.*

'Ik heb inderdaad een gelukje gehad,' zegt ze behoedzaam, alsof ze weet dat ze geplaagd gaat worden.

‘Ze heeft een frisbee gewonnen,’ kakelt Renata. ‘Zullen we de buren vragen om over te gooien? Gezellig een paar heupen breken.’

Er verschijnt een verontrustend beeld op mijn netvlies. ‘Kan ik nog iets voor jullie betekenen?’ Het feit dat hun assistent er niet bij is, is een slecht teken.

Renata glimlacht kwaadaardig. ‘We hebben een nieuwe nodig.’

Ik weet exact wat ze bedoelt. ‘Wat is er met Phillip gebeurd?’

Ze negeert mijn opmerking, laat haar zonnebril zakken, zo cool als ik nooit zal zijn, en kijkt langs me heen naar Melanies lege stoel. ‘Waar is je knappe Aziatische knechtje? Of is dat niet politiek correct? Ze heeft me geïnspireerd om een prachtige zwarte pruik te bestellen.’

‘Zo mag u haar absoluut niet noemen.’ Ik blijf haar aankijken totdat ik zie dat ze het begrijpt. ‘Maar wat de pruik betreft: Melanie zal gevleid zijn. Ze is op de wc haar social media aan het checken.’

Renata’s gekakel is als een drug in mijn bloedbaan. Het is hetzelfde gevoel als wanneer je het populairste meisje op school aan het lachen maakt. ‘De jeugd van tegenwoordig. Op het toilet, waar ze thuishoren. Ik wou dat ik “de Instagram” had.’

‘Is het te laat om het uit te proberen?’ Aggie is een stille aanstichtster. En bedankt. Aan het eind van de dag sta ik op straat foto’s te maken van Renata die tegen een bakstenen muur geleund staat.

Renata knijpt haar ogen tot spleetjes alsof ik op de cover van *Hot Or Not* sta en *not hot* ben. ‘Wat zie je er oud uit vandaag, jongedame. Waar is die zonneklep die ik je met kerst heb gegeven? Je vraagt gewoon om levertvlekken.’ Ze buldert zo hard dat de vogels opschrikken. ‘Kijk naar de vlekken op mijn oude handen. Dit liedje draaiden ze vanochtend ook,’ zegt Renata abrupt tegen Aggie wanneer er op de radio een nieuw nummer begint. ‘Snel, bel ze.’

Aggie kijkt in haar notitieblok. ‘Vanochtend om negen over negen was het *Billie Jean*. Dit is *Thriller*. Vertel haar wat je met Phillip hebt gedaan.’

Triomfantelijk vertelt Renata: 'Ik gaf hem voor de grap een onderbroek en zei dat hij hem moest strijken. Wie had kunnen denken dat zo'n eenvoudig verzoek de druppel zou zijn?'

'Hij pakte zijn sleutels op en liep de deur uit,' zegt Aggie vermoeid. 'Twee en een halve dag. Hij is langer gebleven dan de meeste anderen.'

Sommige mensen gaan voor de lol op safari. Renata Parlioni jaagt liever op een ander soort wild. Ze herlaadt haar wapen met de woorden: 'We hebben al een tijdje geen gothic jongen meer gehad. Ik wil er één die voortdurend aan zijn eigen sterfelijkheid denkt.'

Ik zet me schrap. 'We hadden een afspraak. We gaan een normale advertentie plaatsen. Ik pak hem wel even.' Stel je voor dat ik Sylvia straks kan vertellen dat ik het Parlioni-probleem voor eens en voor altijd heb opgelost.

Wanneer ik terugkom met mijn map zegt Renata: 'Lees de oude advertentie eens voor. Ik wil horen wat er mis mee is.'

'Vacature. Twee stokoude vrouwen, woonachtig in zorgresidentie Providence, zoeken een mannelijke assistent voor ongedwongen uitbuiting en goedmoedige vernedering.'

Renata onderbreekt me. 'Wat is daar mis mee?'

De zussen wiebelen lichtjes heen en weer op hun scootmobiel. Niemand kan stil blijven zitten bij *Thriller*. Ik beweeg van mijn ene voet op de andere en probeer niet te dansen.

'Het is illegaal om te discrimineren op basis van geslacht. Dit betekent dat alleen mannen mogen solliciteren.'

'Ik heb er geen behoefte aan een vrouw te commanderen. Lees de rest,' commandeert Renata.

Aggie kijkt me diep meelevend aan.

Ik ga verder. 'Taken zijn onder andere winkelen in boetiekjes, fastfood halen en vleien met overtuiging. Een mooi uiterlijk is een pre – maar we zijn niet kieskeurig.' Ik kijk Aggie aan. 'Volgens mij is dat ook illegaal. Je kunt op je klompen aanvoelen dat dit niet iemand

gaat opleveren aan wie je iets hebt. De mannen die jullie tot nu toe hebben gekregen, zijn...'

Renata onderbreekt me opnieuw. 'Magere jongens met skateboards en donkere kringen onder hun ogen. Nutteloze kinderen die niet weten hoe ze een sinaasappel moeten schillen of een versnellingspook moeten bedienen.'

Ik pak mijn conceptadvertentie erbij. 'Gezocht: ervaren ouderenvrpleegkundige om ondersteuning te bieden aan twee actieve dames op leeftijd die woonachtig zijn in zorgresidentie Providence. Huishoudelijke taken, uitstapjes en boodschappen. Rijbewijs en verklaring omtrent gedrag vereist.' Ik probeer niet ineen te krimpen onder Renata's giftige blik. 'We hadden een afspraak.'

Aggie staat aan mijn kant. 'Ren, ik denk dat we voor deze tekst moeten gaan. Het zou leuk zijn om een keer iemand te hebben die gewoon een taak afmaakt. Die de was doet en het bed opmaakt. Ik ben te oud om in deze puinhoop te wonen vanwege jouw vreemde hobby.'

Vurig betoogt Renata: 'We hadden afgesproken dat wanneer we oud en rijk waren -'

'Dat was vijfenvijftig jaar geleden,' onderbreekt Aggie haar. 'Je hebt je wraak op het mannelijk geslacht nu wel genomen. Ja, het is gezellig om jonge mensen om je heen te hebben. Maar ik heb geen schone kleren. Ik heb geen schone koffiebeker. Ik wil comfortabel leven. Mijn handen doen het niet meer.' Ze heeft perifere neuropathie, waardoor haar vingers gevoelloos worden.

Renata's blik wordt zachter. 'Nog één jongen en dan stop ik. Ik zal echt mijn best doen om hem goed in te werken. Vind hem voor ons, Ruthie.' Ze zet haar zonneklep goed. 'Ik heb een straffe borrel nodig. Maar heb geen jongen om hem voor me in te schenken. Verdorie.'

'Misschien is deze laatste jongen wel een lot uit de loterij,' zegt Aggie met weinig optimisme tegen me. 'Wie niet waagt, die niet wint, tenslotte.'